

mijn zaken," begon hij; met de handen in de vestzakken, stond hij de schreiende vrouw half medelijdend, half verbaasd aan te zien.

„Mijn zaken? Zijn de zaken van mijn kind niet de mijne," vroeg zij tus-schen twee snikken.

„Wel neen! U heeft het mij altijd gezegd, van jongs af. De jongen moet weten wat hij doet."

„Ja, dat heb ik, en Henri en Charlotte hebben mij genoeg gewaar-schuid, dat ik onverstandig handelde door je in alles je zin te laten gaan. Maar ik vertrouwde op je verstand, je karakter, ik ben te toegevend geweest!

„Lieve hemel! moeder! Maak daar toch zoo'n ophef niet van. Ik dacht dat u moderner was in uw levensopvattingen. Ieder mensch heeft toch het recht zijn keuze te doen en te weten, wie hij voor vrouw verlangt. Die malle wet, stelt tot verplichting dat een zoon tot zijn 30ste jaar de toe-stemming zijner ouders noodig heeft. Daarom kom ik u die vragen; anders zou ik eenvoudig getrouwd zijn en 't u misschien later verteld hebben, want ik vind u een goede vrouw en de meisjes zijn ook aardig, maar Henri had ik er buiten gehouden...

„En waarvan wil je leven? Heeft zij geld?"

„Wel neen! Geen halve cent! Waarvan ik nu leef!"

„Ja maar dat is heel anders; nu woon je bij mij aan huis!"

„'t Zal u geen cent meer kosten; we gaan ergens wonen op het land of aan zee waar ik stil en rustig werken kan. 't Wordt nu tijd dat ik mijn impressies benuttig en wat produceer."

„Dus je hebt alles al besproken?"

„Of bedacht zooals u wil!"

„Maar zeg me ten minste hoe heet ze en wat doet haar vader?"

„U kent haar toch niet. Haar vader heet Gesinger en als u 't nu vol-strekt weten wil, wat mijnheer uitvoert: Hij is tapper!"

„Een meisje uit een kroeg! 't Is niet om te overleven!"

„Kom Ma, doe zoo overdreven niet. Wat zou 't nu òf zij uit een kroeg komt òf uit een villa? Zij heeft toch twee oogen en een neus. Maar wil u er alles van weten. Hier heeft u de verlovingskaartjes, ik heb ze maar laten drukken, want als ik met haar loop en ik ontmoet kennissen, dan weten de menschen meteen dat ik plan heb te trouwen."

Met verglaasde oogen staarde mevrouw op de eenvoudige kaarten.

Verloofd:

FRANK VAN HAEREN

Artiest

EN

ROSE MARIE GESINGER.

Amsterdam, Juni.

Geen receptie.

Dat was te veel, met het kaartje in de hand, en den zakdoek voor de